

Sygn. akt: II AKa 387/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 grudnia 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Michał Marzec
Sędziowie	SA Wojciech Paluch (spr.) SO del. Piotr Mika
Protokolant	Marta Jodłowska

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Rudzie Śląskiej Dominiki Król -Bystrzyckiej

po rozpoznaniu w dniu 1 grudnia 2022 r. sprawy

A. N. (1) s. A. i G., ur. (...) w K.

oskarżonego o czyny z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. w zw. z art. 197 § 2 k.k. i art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i art. 202 § 4a k.k.

na skutek apelacji obrońców i zażalenia kuratora małoletniej oskarżycielki posiłkowej

od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 24 maja 2022 roku, sygn. akt IV K 21/21

- zmienia zaskarżony wyrok w pkt 11 w ten sposób, że wynagrodzenie kuratora małoletniej oskarżycielki posiłkowej podwyższa o kwotę 295,20 zł (dwieście dziewięćdziesiąt pięć złotych dwadzieścia groszy) w tym 23 % VAT, łącznie do kwoty 2 302,56 zł (dwa tysiące trzysta dwa złote pięćdziesiąt sześć groszy);
- w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
- zasadza od Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Gliwicach) na rzecz kuratora małoletniej oskarżycielki posiłkowej adw. D. B.Kancelaria Adwokacka w R. kwotę 590,40 zł (pięćset dziewięćdziesiąt złotych czterdzieści groszy) tytułem reprezentacji oskarżycielki posiłkowej w postępowaniu odwoławczym;
- zwalnia oskarżonego A. N. (1) od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając nimi Skarb Państwa.

SSO del. Piotr Mika SSA Michał Marzec SSA Wojciech Paluch

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 387/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. **Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

wyrok Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 24 maja 2022 roku, sygn. akt IV K 21/21

1.2. **Podmiot wnoszący apelację i zażalenie (art. 626 § 3 k.p.k.)**

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. **Granice zaskarżenia**

1.1.1. **Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji i zażaleniu (art. 626 § 3 k.p.k.)		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

1.5. Ustalenie faktów

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. Ocena dowodów

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Podniesione w apelacji obrońców zarzuty obraży przepisów postępowania, a to art. 7 k.p.k., art. 185a §1 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 4 k.p.k. i ściśle związane z powyższym zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych (pkt I 1-3 apelacji)	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie. Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku skrupulatnie przeanalizował		

okoliczności zarówno obciążające jak i łagodzące występujące po stronie oskarżonego i wpływające na przyjęcie zawinienia. Sąd Apelacyjny w pełni podziela zaprezentowane tam poglądy i aby się nie powtarzać odsyła do tegoż uzasadnienia. Sąd Okręgowy bezpośrednio zetknął się na rozprawie z materiałem dowodowym, z przeprowadzonych dowodów wyciągnął trafne wnioski, każdy z nich omówił, czemu dał wyraz w prawidłowo sporządzonym uzasadnieniu.

Sąd Okręgowy prawidłowo i zgodnie z obowiązującymi przepisami przeprowadził postępowanie dowodowe i trafnie uznał, że oskarżony dopuścił się przestępstwa przypisanego w pkt 1 wyroku.

W szczególności sąd I instancji na rozprawie zetknął się bezpośrednio z oskarżonym oraz świadkami J. K., R. K., K. K. i A. N. (2). Zapoznał się też z utrwalonymi na płycie CD zeznaniami małoletniej pokrzywdzonej Z. N.. Oceniał też depozycje innych świadków, takich jak P. K., M. K. (1), M. K. (2) czy A. Z., którzy w różnym czasie mieli kontakt z pokrzywdzoną i słyszeli jej relacje.

Skarżący formalnie zaskarżyli wyrok w całości. W istocie jednak przedmiotem sporu nie było samo obcowanie płciowe pomiędzy oskarżonym, a jego wówczas 12-13 letnią pasierbicą. Nie było kwestionowane także i to, że do współżycia dochodziło wielokrotnie i że miało ono charakter stosunków waginalnych, oralnych i analnych.

Biorąc pod uwagę charakter stawianych oskarżonemu zarzutów niczym dziwnym nie był fakt, że zeznania pokrzywdzonej stanowiły kluczowy dowód w

sprawie. Tego rodzaju zdarzenia rozgrywają się przecież zazwyczaj w czterech ścianach, z dala od osób postronnych. Wersja prezentowana przez Z. N. znalazła też potwierdzenia w relacjach wspomnianych powyżej świadków ze słyszenia. Apelacja obrońców w sposób wybiórczy poddała analizie materiał dowodowy, koncentrując się na drugorzędnych rozbieżnościach w relacjach świadków ze słyszenia, pomijając to, że pokrzywdzona relacjonowała im szczegóły ze swojego życia w różnym czasie, zarówno przed jak i po ujawnieniu sprawy i zatrzymaniu oskarżonego. Nadto swe relacje prezentowała osobom w różnym wieku i pozycji społecznej. Były to zarówno rówieśniczki Z. N., jak i matki koleżanek, nadto ciotki pokrzywdzonej i jej dziadek, a także pracownicy służby zdrowia.

Jednakże zeznania Z. N., zabezpieczone w początkowym okresie śledztwa (przed postawieniem zarzutów A. N. (1)) były spójne i konsekwentne, a nade wszystko szczerze i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego. Trudno racjonalnie zakładać, by dwunastoletnie dziecko wysunęło w stosunku do swego ojczyma (przez większość życia uważanego za ojca biologicznego) propozycję podjęcia współżycia płciowego, by jak to wyjaśnił oskarżony „chciała spróbować” seksu oralnego, czy analnego, czy by z własnej inicjatywy zainstalowała w telefonie oskarżonego tzw. „kalendarzyk miesięczkowy”. To z relacji pokrzywdzonej wprost wynika, że oskarżony przynajmniej w początkowym okresie stosował wobec niej przemoc podczas inicjowania współżycia. Tu wspomnieć należy choćby o

zdarzeniu z łazienki, gdy oskarżony zatkał usta pokrzywdzonej papierem toaletowym, po czym ją przemocą rozebrał i doprowadził do obcowania płciowego. To z relacji pokrzywdzonej wynikało też, że oskarżony stosował różnego rodzaju groźby, czy szerzej mówiąc przemoc psychiczną, by uzyskać oczekiwany efekt w postaci współżycia z pasierbicą. Bez znaczenia dla oceny zachowania A. N. (1) było przy tym to, czy spełnienie gróźb było obiektywnie zamiarem oskarżonego. Ważne było to, że obawiała się ich Z. N.. Trafnie też sąd meriti powołał się tu na zabezpieczoną w toku postępowania korespondencję pomiędzy oskarżonym, a pokrzywdzoną, w której to A. N. (1) obiecywał że się zmieni.

Nie sposób przyjąć, by sąd meriti dopuścił się obrazy art. 185a §1 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 4 k.p.k. oddalając wniosek o ponowne przesłuchanie Z. N.. Podstawą tej decyzji były przecież wnioski opinii psychologicznej, sporządzonej przez biegłą M. F., z której jednoznacznie wynikało, że obecny stan psychiczny pokrzywdzonej, akty samookaleczania, podjęte próby samobójcze, szpitalne leczenie psychiatryczne, niską samoocenę potęgowaną przez kontakty z matką, która ją utwierdza w przekonaniu, iż to co się stało jest jej winą – stanowi istotne przeciwskazanie do jej ponownego przesłuchania. Co ważne, wnioski opinii nie zostały zakwestionowane przez obronę, ani na etapie postępowania merytorycznego, ani w apelacji. Zatem zarzut ten w istocie koncentruje się tylko na czysto formalnym podejściu do postępowania dowodowego, w

oderwaniu od realiów tej konkretnej sprawy.

Absolutnie słusznie sąd I instancji, z jednej strony wążąc dobro małoletniej pokrzywdzonej, a z drugiej prawo do obrony oskarżonego – dał prymat temu pierwszemu. Stanowiło to oczywiście wyłom od zasady bezpośredniości, niemniej procedura karna, choćby w art. 391 k.p.k. pozwala na ujawnienie w szczególnych sytuacjach depozycji osób, których bezpośrednio przesłuchać nie sposób. W żadnym razie nie dawało to podstaw do generalnego zakwestionowania zeznań Z. N.. Nakładało jednak na sąd obowiązek szczególnej wnikliwości w ocenie jej depozycji. Z obowiązku tego Sąd Okręgowy w pełni się wywiązał, dokonując przedmiotowej oceny wspomnianych zeznań, w połączeniu z innymi dowodami.

Obrońcy akcentowali, negując ocenę zeznań A. N. (2) – matki pokrzywdzonej, że po zatrzymaniu oskarżonego weszła ona w nowy związek. Nie sposób jednak nie zauważyć, że przedmiotem oceny Sądu Okręgowego nie były tylko ostatnie depozycje A. N. (2), ale także i wcześniejsze zeznania składane w toku śledztwa, gdy próbowała bronić wersji swego męża. Nade jednak wszystko dla prawidłowej oceny postawy tegoż świadka kluczowa była ocena nie tyle zeznań, co rzeczywistej postawy świadka wówczas, gdy dochodziło do zdarzeń objętych zarzutami. Zabezpieczona korespondencja z komunikatorów internetowych daje podstawy do jednoznacznej oceny zachowania świadka, która co najmniej domyślała się istoty relacji łączącej jej męża z jej córką – i

nie zareagowała w żaden sposób. Trudno też negować zasadność przyjęcia przez sąd I instancji, że A. N. (2) była ekonomicznie zależna od męża, skoro to on był jedynym żywicielem rodziny.

Z tych względów okoliczność, że sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego nie może budzić żadnych zastrzeżeń sądu II instancji, skoro swe zdanie sąd meriti w sposób należyty i wyczerpujący uzasadnił, wskazując na szereg nieścisłości, sprzeczności czy wręcz nielogiczności występujących w wersji podanej przez oskarżonego. „Nie dochodzi do naruszenia dyrektywy zawartej w art. 5§2 kpk wtedy, gdy wprowadzie istnieją dwie grupy przeciwstawnych sobie dowodów, ale ustalając przebieg wydarzeń sąd orzekający oprze się na dowodach, które wspierają przyjęty stan faktyczny z jednoczesnym przedstawieniem argumentacji przemawiającej za takim wyborem i wskazaniem dlaczego nie dał wiary dowodom przeciwnym” (post. SN, III KK 46/07, OSNwSK 2007/1/943). Zatem ocena powyższych dowodów dokonana w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku jest zgodna z zasadami logiki oraz doświadczenia życiowego i w żadnym razie nie narusza wyrażonej w art. 7 kpk zasady swobodnej oceny dowodów.

W istocie apelacja stanowiła jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami sądu meriti i do sprawy nie wniosła niczego nowego.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie z opisu czynu przypisanego oskarżonemu w

zasadny

częściowo zasadny

<p>pkt I aktu oskarżenia przepisów art. 197 § 3 pkt 2 k.k. w zw. z art. 197 § 2 k.k. i wymierzenie oskarżonemu łagodniejszej kary w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji</p>	<p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i nie dopuścił się obrazy art. 7 k.p.k., art. 185a §1 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 4 k.p.k.</p>		
<p>3.2.</p>	<p>Podniesiony w apelacji obrońców zarzut obrazy przepisów postępowania, a to art. 7 k.p.k., i ściśle związany z powyższym zarzut błędu w ustaleniach faktycznych (pkt II apelacji)</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Apelacja w powyższym zakresie była bezzasadna.</p> <p>Do oceny stanowiska skarżącego w pełnym zakresie ma zastosowanie zaprezentowana w sekcji 3.1., argumentacja odnosząca się prawidłowego zastosowania przez Sąd Okręgowy zasady swobodnej oceny dowodów. Stąd brak powodów do jej powtarzania. Trudno kwestionować zasadność ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie, skoro w istocie nie podważał ich sam oskarżony. Poza sporem jest to, że w pamięci telefonu oskarżonego przez pewien czas były</p>		

przechowywane zdjęcia zawierające sceny seksu oralnego z osobą małoletnią. Ocena wydruków zdjęć jest jednoznaczna. Doświadczenie życiowe uczy zaś, że o ile dostęp do szeroko rozumianej pornografii obecnie jest bardzo łatwy, gdyż istnieje szereg ogólnodostępnych portali oferujących takie materiały, o tyle na takich stronach nie znajdują się zdjęcia i filmy zawierające wizerunki dzieci w sytuacjach jednoznacznie kojarzonych ze sferą seksualności. Tzw. pornografia dziecięca jest zakazana w całym cywilizowanym świecie i ścigana podobnie jak obrót narkotykami. Zatem nie do zaakceptowania jest teza apelacji, że oskarżony w posiadanie tych zakwestionowanych zdjęć wszedł przypadkiem. Musiał je pobrać z sieci świadomie i także z pełną świadomością zapisać w pamięci urządzenia. Ustalenia sądu I instancji nie wskazują na dłuższy czas posiadania tych materiałów przez oskarżonego. Tak samo motywacja osunięcia tych materiałów jest w istocie bez znaczenia dla prawnokarnej oceny zachowania A. N. (1). Niemniej jednak sam fakt posiadania został wykazany, a to było wystarczające do przypisania oskarżonemu sprawstwa tegoż przestępstwa.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt II aktu oskarżenia, ewentualnie uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i nie dopuścił się obrazy art. 7 k.p.k.,		
3-3.	Podniesiony w apelacji obrońców zarzut rażącej niewspółmierności kary za czyn opisany w pkt I aktu oskarżenia (pkt III apelacji)	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Nie sposób uznać kary wymierzonej oskarżonemu, za czyn przypisany mu w pkt 1 wyroku (a nie aktu oskarżenia) za rażąco niewspółmiernie surową, czyli za taką, której wadliwość jest oczywista, widoczna na pierwszy rzut oka. Prawdą jest, że oskarżony jest osobą dotychczas nie karaną i przyznał się częściowo do popełnienia tegoż przestępstwa. Wszystkie te okoliczności zostały wzięte jednak pod uwagę przez Sąd Okręgowy. Z drugiej strony sąd I instancji uwypuklił szereg okoliczności obciążających leżących po stronie oskarżonego. Wyrządził swojej pasierbicy, którą wychowywał od wczesnego dzieciństwa, ogromną krzywdę. Doprowadził do rozstroju zdrowia Z. N., prób samobójczych, samookaleczania i leczenia psychiatrycznego i wielkiego, choć absolutnie nieuzasadnionego, poczucia winy. Następstwem wyobcowania pokrzywdzonej, jej braku oparcia w bliskich stała się demoralizacja pokrzywdzonej. Oczywiście jest to, że</p>		

konsekwencje tego, co miało miejsce Z. N. będzie odczuwać bardzo długo, może nawet do końca życia.

Oskarżony działał przez dłuższy czas, konsekwentnie wykorzystując bezradność pokrzywdzonej i obojętność jej matki, wyłącznie dla zaspokojenia swoich fantazji seksualnych. W istocie oskarżony nadal jest bezkrytyczny wobec swojego zachowania. Nie było w nim widać cienia skruchy. Konsekwencją zachowania oskarżonego był rozpad rodziny, co niesie za sobą negatywne skutki nie tylko dla pokrzywdzonej, ale i dla jej siostry. Z powyższym wiąże się szczególnie wysoki poziom społecznej szkodliwości czynów oskarżonego, niepojętych w świetle powszechnie obowiązujących norm społecznych. Zatem wymierzona kara, choć z pewnością nie jest łagodna, nie jest karą nadmiernie surową.

Podkreślić przy tym należy, że w uzasadnieniu apelacji nie zawarto żadnych nowych argumentów za postulowanym obniżeniem kary, lecz jedynie wskazano na te, które zostały wzięte pod uwagę przez Sąd Okręgowy. W istocie apelacja stanowiła jedynie polemikę z ustaleniami sądu meriti. Zatem nie sposób było dokonać zmiany wyroku w kierunku złagodzenia kary.

Wspomnieć należy też o tym, że przy wymiarze kary łącznej zastosowano zasadę pełnej absorpcji, pomimo że zastosowanie absorpcji kar było niedopuszczalne, wobec aktualnego brzemienia art. 86 § 1 k.k., obowiązującego już w czasie popełnienia przypisanych oskarżonemu przestępstw. Wobec kierunku wniesionych środków odwoławczych brak było jednak

możliwości korekty tego oczywistego uchybienia.		
Wniosek		
Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu łagodniejszej kary w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięzłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wnioski bezzasadne w świetle argumentacji zaprezentowanej powyżej.		
3.4.	Podniesione w zażaleniu kuratora małoletniej oskarżycielki posiłkowej zarzuty obrazy prawa materialnego i błędu w ustaleniach faktycznych	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięzłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zażalenie kuratora małoletniej oskarżycielki posiłkowej zasługiwało na uwzględnienie jedynie w niewielkiej części. Trafnie bowiem skarżący wskazał, że sąd I instancji określając wynagrodzenie kuratora pominął jego udział w toku śledztwa. Błędne natomiast okazały się wywody kuratora dotyczące zastosowanego przez Sąd Okręgowy mechanizmu wyliczenia wynagrodzenia. Podkreślić należy, że skarżący w toku postępowania pełnił funkcję kuratora małoletniej		

pokrzywdzonej, a nie jej pełnomocnika. Obie instytucje, choć oczywiście w praktyce podobne pod względem uprawnień, w istocie różnią się właśnie sposobem ustalania wynagrodzenia. I tak, stosownie do treści art. 99³ k.r.o. o wynagrodzeniu kuratora reprezentującego dziecko i zwrocie poniesionych przez niego wydatków orzeka ten sąd lub organ państwowy, przed którym dziecko jest reprezentowane, stosując przepisy właściwe dla danego postępowania. Jednakowoż wysokość wynagrodzenia kuratora ustanowionego do reprezentowania dziecka w postępowaniu innym niż postępowanie cywilne i zwrot poniesionych przez niego wydatków ustala się na podstawie przepisów określających wysokość wynagrodzenia i zwrot wydatków kuratora ustanowionego dla strony w sprawie cywilnej. Stosownie do tych przepisów, tj. § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 2018 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz. U. z 2018 poz. 536) wysokość wynagrodzenia kuratora ustanowionego dla strony w sprawie cywilnej ustala się w kwocie nieprzekraczającej 40% stawek minimalnych za czynności adwokackie określonych w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2022 r. poz. 1184). Stosownie do § 1 ust. 2 pkt 5 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800 z późn.

zm.) minimalne wynagrodzenie adwokata za obronę przed sądem okręgowym, jako sądem I instancji, wynosi 1200,00 złotych. Z mocy § 11 ust. 7 tego rozporządzenia wynagrodzenie w tej wysokości dotyczy również pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego. Tym samym wnioskującemu kuratorowi słusznie sąd I instancji przyznał wynagrodzenie w wysokości 480 złotych stanowiących 40% wynagrodzenia za obronę przez sądem okręgowym. Za każdy kolejny termin rozprawy wynagrodzenie należało powiększyć o 20% stawki minimalnej, czyli o 96,00 zł (§17 pkt 1). Mimo braku wyraźnej regulacji prawnej sumę tę trafnie powiększono o wysokość podatku od towarów i usług, czyli o 23 % (uchwała SN z 5.11.2021 r., III CZP 68/20, OSNC 2022, nr 6, poz. 58.)

Uwzględniając w części zażalenie, ustaloną przez Sąd Okręgowy sumę wynagrodzenia kuratora, obliczoną w wyżej podany sposób, należało powiększyć o 295,20 zł (w tym 23 % VAT), czyli o kwotę stanowiącą 40% wynagrodzenia należnego za udział w śledztwie, powiększoną o wysokość podatku od towarów i usług.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego postanowienia poprzez przyznanie kuratorowi małoletniej oskarżycielki posiłkowej wynagrodzenia w oparciu rozporządzenie w sprawie opłat za czynności adwokackie przy uwzględnieniu stanowiska Trybunału Konstytucyjnego wyrażonego w wyroku w sprawie SK 66/19

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Wniosek kuratora był zasadny jedynie w opisanej wyżej części.</p> <p>Zupełnie niezrozumiałe było natomiast powoływanie się skarżącego na Wyrok TK z 23 kwietnia 2020 r., (SK 66/19, OTK-A 2020, nr 13.). Orzeczenie to dotyczy niezasadnego różnicowania wynagrodzenia adwokata świadczącego pomoc prawną z urzędu, w stosunku do adwokata świadczącego pomoc prawną z wyboru. Natomiast jak wyżej wskazano, podstawą ustalenia wynagrodzenia skarżącego były przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, z modyfikacjami wynikającymi z zastosowania przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 2018 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej. W sprawie nie stosowano zaś przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 18 z późn. zm.).</p>	

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>4.1.</p>	

Zwiężle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Rozstrzygnięcie w zakresie winy i kary	
Zwiężle o powodach utrzymania w mocy	
Opisane w sekcjach 3.1.-3.3.	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Rozstrzygnięcie w zakresie kosztów zastępstwa adwokackiego - wynagrodzenia kuratora małoletniej oskarżycielki posiłkowej	
Zwiężle o powodach zmiany	
Opisane w sekcji 3.4.	

1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
5.3.1.1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia	

5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Związłe o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Związłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Związłe o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
3	Podstawą ustalenia wynagrodzenia kuratora małoletniej oskarżycielki posiłkowej były przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (§11 ust. 2 pkt 5), z modyfikacjami wynikającymi z zastosowania przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 2018 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez

	<p>kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (§1 ust. 1), czyli kwota stanowiąca 40% z 1200,00 zł, powiększona o 23 % VAT.</p>
4	<p>Oskarżonego zwolniono od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, gdyż nie posiada majątku, a przebywając w zakładzie karnym nie pracuje.</p>

7. PODPIS

SSO del. Piotr Mika SSA Michał Marzec SSA Wojciech Paluch

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońcy oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	ustalenie, że oskarżony dopuścił się zbrodni z art. 197 § 3 pkt 2 kk oraz występku z art. 202 § 4a kk, a także wysokość kary		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.12. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący zażalenie (art. 626 § 3 k.p.k.)	kurator małoletniej oskarżycielki posiłkowej		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy zażalenie (art. 626 § 3 k.p.k.)	wysokość kosztów zastępstwa adwokackiego		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w zażaleniu (art. 626 § 3 k.p.k.)		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana